

SMILJAN TROBIŠ

Ciklus Pihljanje

Zvezde so srečale nebo,
se razbohotile v skrivnostnih pihljanjih,
ki so jim omogočila blesteti.
Nežno sijajo na zemljo žarke,
ki smo jih že zdavnaj zavrnila.
Trudijo se, mi iščemo,
a vedno so pogledi obrnjeni naravnost ali navzdol.
Harfe vesolja nam pojejo,
a mi slišimo sebe in ne rek in potokov.

Morali bi zamenjati boga za Boga,
ki nam naliva večnih radosti v skrivne trenutke.
Zvezde pojejo in njihov blesk nas komaj doseže.
Še vedno iščemo svoje.
Vrata k čistosti se odpirajo, ko nas ustaviš,
in spremembe prinašajo skrivnostna spoznanja.
Kar pihlja med zvezdami, zapihlja tudi med nami.

Umirja se z leti naše notranje vesolje,
zvezde izginjajo, zunaj in znotraj,
ostaja pihljanje, ki je vzbudilo lesk,
in ta ostaja, za vedno ...
Potem se sonca združijo v ples, ki ga ni bilo,
a obstaja drugače ...
Zato je vse Drugačno
smisel že v tem našem kratkotrajnem zasvitu.

Zamenjaš boga za Boga, padeš na tla,
nič se ne more več spremeniti.
Ostajaš tam, kjer si bil, a veselje je drugačno,
piješ iz pihljanja, in zvezd ni več, ne zemlje,
ne ljudi, ne tebe, ne vsakdanjosti.
Odslužile so stvari, čas le še brli.
Spremenil si se, ker si se dal Edinemu.

Ko te napade skušnja, da bi spet ozko gledal,
skozi prizmo svojih misli in oči, se nasmejiš.
In se vrneš v široke pokrajine skrivnostne svobode.
Iz stisk si se naučil, da v vsaki brsti cvet, ki odpira vrata.
Zdaj te nosijo vode, pihljanje si videl med zvezdami,
ki te je osvobodilo iz môre tega sveta.

S kotičkoma očes opazuješ usode, žrtve neresničnosti.
Bogove so častili in ne Boga.
Zamenjal si tesnobo s svobodo.
Kako daleč segajo pokrajine svetov!
Kako svobodne so zvezde v svoji čistosti!
Kam vse hitijo ljudje, da bi našli!
Padeš. Počakaš. In mir pihlja, tako kot med zvezdami,
ki se še zdaleč niso dovršile.

Nisem zamenjal Boga, ampak predstavo o njem.
Ko so se zgoščali dogodki, sem izročal. A komu?
In je priplavalo pihljanje, takšno, kot med zvezdami,
da sem v vsaki stiski našel nove pokrajine,
ki so me osvobajale iz krutih zapikovanj.
Počakal sem. Sedel. Vse se je obrnilo. In spoznal sem.
Čas mi je bil dan in odprla so se vrata v potrpežljivost.

Čas se je ustavil, zamenjal sem boga za Boga.
Stvarstvo me sili k Njemu,
kakor raste k Njemu vekomaj.
Pod palmo in pod soncem sem si želel počivati,
pa ni potrebno. V pesek toplote sem se želel zakopati,
pa ni potrebno.
Odprla so se vrata v novo veselje Resničnega.